

ธรรมย่อมาให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติจริง

กิตติภาพ พักวงษา

P19027

ปัจจุบันข้าพเจ้าอายุ ๖๖ ปี เคยได้รับทราบชื่อเสียงของหลวงปู่จรัญ ฐิตธมฺโม วัดอัมพวันมานานกว่า ๑๐ ปี ทราบว่าหลวงปู่เป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และสอนให้พุทธศาสนิกชนและศาสนิกอื่นปฏิบัติกรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ และผู้ที่ได้ไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันก็ได้รับผลดีจากการปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าเพิ่งจะได้ไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๖ นี้เอง ก่อนหน้านี้ก็ปฏิบัติตามหนังสือที่บ้าน สืบเนื่องมาจากคุณชินวัฒน์ รัตนเสถียร และคุณชวลิต ทรงสถาพร ได้แนะนำ พร้อมกับให้หนังสือการปฏิบัติกรรมฐานและการสวดมนต์ของหลวงปู่จรัญ แห่งวัดอัมพวัน เมื่อราวปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าสวดพาหุงมหากาฯ มาโดยตลอด ซึ่งก็ได้รับผลดีเป็นที่น่าพอใจยิ่ง จึงขอขอบคุณท่านทั้งสองมา ณ โอกาสนี้ด้วย ที่เป็นผู้เปิดทางให้ข้าพเจ้าได้พบกับความมหัศจรรย์ของพระพุทธรูป และทางสายเอก

ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเรียนว่า ข้าพเจ้ามีศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงปู่มาก ประกอบกับทางวัดวางระเบียบไว้ดีมาก ผู้เข้าไปจะมีความสุขสงบ ตามคติกรรมฐานที่ว่า กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย และทำความเพียรให้มาก การปฏิบัติกรรมฐานตามแนวทางที่หลวงปู่สอน ส่งผลให้ข้าพเจ้าและภรรยาที่สลับสับเปลี่ยนกันมาเข้าวัดปฏิบัติ ได้รับอานิสงส์ตามสมควรแก่การปฏิบัติ ทำให้เราทั้งสองมีสติสัมปชัญญะดีขึ้น

รู้จักคิดไตร่ตรอง รู้จักตัวเองมากขึ้น และอันิสงส์ยังส่งผลถึงลูกชายคนหนึ่งของข้าพเจ้าอีกด้วย

ตามปกติลูกชายจะมีความประพฤติไม่เรียบร้อย แต่ข้าพเจ้าจำได้ว่าหลวงพ่อสอนไว้ อย่าไปใช้โทษะ ให้พูดดี ๆ แล้วอย่าลืมแผ่เมตตาให้กับลูกทุกครั้ง ให้กับเจ้ากรรมนายเวร ซึ่งข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามนั้น เป็นที่น่าแปลกใจเป็นอย่างยิ่งที่พฤติกรรมของลูกชายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าขอเล่าประสบการณ์บางอย่างของข้าพเจ้าให้ท่านฟังดังนี้

ครั้งแรกข้าพเจ้าไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานปลายเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๖ ปกติข้าพเจ้าเป็นคนเจ้าโทษะและพยาบาท มีทิฏฐิสูง มักมองโลกในแง่ลบเสมอ หลังจากที่ได้ผ่านการปฏิบัติที่วัดอัมพวันแล้ว ตัวอุปกิเลสดังกล่าวลดลง มีเมตตามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครั้งแรกที่ไม่ไปปฏิบัติกรรมฐาน ได้ถูกทดสอบอารมณ์โทษะด้วยเสียงโทรศัพท์มือถือของผู้ปฏิบัติท่านหนึ่งดังขึ้น ในขณะที่ทุกคนกำลังเดินจงกรมอยู่ จนข้าพเจ้าต้องยั้งเพื่อสงบใจชั่วขณะ และคิดปลอบใจตัวเองว่า ช่างเถอะ เขาอาจไม่รู้หรืออาจลืมปิดเครื่องก็ได้ เขาคงไม่ได้ตั้งใจ ก็สามารถคลายอารมณ์ไปได้ระดับหนึ่ง

ต่อมาอีกประมาณ ๓๐ นาที โทรศัพท์เครื่องเดิมก็ดังขึ้นอีก คราวนี้เจ้าโทษะเกิดขึ้นรุนแรงกว่าเดิม อยากจะตะโกนออกไปต่อว่าเขา แต่ก็ระงับอารมณ์ไว้ได้ ด้วยเกรงว่าจะเสียชื่อวัดอัมพวัน จากการกระทำของข้าพเจ้า แต่ในใจก็ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา เดินจงกรมเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมงก็ยังไม่หายโกรธ ได้เวลาเปลี่ยนไปนั่งสมาธิต่อไปอีกพักใหญ่ก็ยังไม่หายโกรธ จิตใจเร่าร้อนกระวนกระวายตลอดเวลา ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงพูดดังขึ้นมาด้านหลัง เข้าใจว่าเป็นเสียงของแม่ครูชื่อศิษยา ซึ่งเป็นผู้สอนและควบคุมดูแลอยู่ในขณะนั้น พูดขึ้นว่า “นั่งให้ตัวตรง

ๆ หน่อยซิคะ” พร้อมกับเอามือด้านหลังข้าพเจ้าให้ตรง เเทนนั่นเอง ทำให้ข้าพเจ้าได้สติ ความร้อนรุ่มในจิตใจด้วยอำนาจโทสะหายไปทันที จิตกลับมีเมตตาต่อผู้เป็นเจ้าของ ไทรศัพทที่ขึ้นมาแทนที่ ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจมาก ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นเพราะ บารมีหลวงพ่ोजรัญเข้ามาช่วย เพราะอาการของข้าพเจ้าค่อนข้างสาหัสแล้ว ข้าพเจ้า รู้สึกประทับใจมาจนทุกวันนี้

สำหรับเรื่องมหัศจรรย์อย่างนี้ หลายท่านที่เข้ามาปฏิบัติต่างก็มีประสบการณ์ ต่าง ๆ กันไป ก่อนออกพรรษาปี ๒๕๔๗ มีน้องผู้หญิงคนหนึ่งปฏิบัติอย่างเข้มแข็งมา หลายวัน ประสบปัญหาแก้ไม่ตก จนเกิดอาการท้ออยากจะลาศีลกลับบ้าน ได้ อธิษฐานจิตต่อรูปพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังอยู่ในเขตภาวนา ขอให้หลวงพ่อสงครุ ที่สามารถแก้ปัญหาให้กับเธอได้ ก็เป็นที่น่าแปลกใจ รุ่งขึ้นเช้าวันเสาร์ ก็มีครู (เจ้าหน้าที่) อีกคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้มาทำหน้าที่นานแล้วมาดูแลความเรียบร้อย แล้วได้ แนะนำโดยรวมให้ผู้ปฏิบัติฟังก่อนปฏิบัติตามปกติ บังเอิญไปตรงกับปัญหาของน้อง คนนั้นเข้า ทำให้น้องคนนั้นแก้ปัญหาตกเหมือนเส้นผมบังภูเขา ทำให้น้องคนนั้นมี กำลังใจและมั่นใจยิ่งขึ้น

ส่วนภรรยาของข้าพเจ้า เมื่อเข้าไปปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก ก็ถูกทดสอบ อารมณ์เช่นเดียวกัน ได้พบกับผู้ปฏิบัติธรรมหญิงท่านหนึ่ง ซึ่งเคยไม่ถูกกันและอาฆาต กันมาก่อนเมื่อประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว แต่บังเอิญต้องมาเจอกันในช่วงโม่งปฏิบัติธรรม ก็แปลกดีนะ โลกมันกลม เมื่อเจอกัน ด้วยอำนาจแห่งความพยายามเคียดแค้นก็ปะทุ ขึ้นมาอีก จนแทบจะยับยั้งอารมณ์ไม่อยู่ ใจเธอ (ภรรยา) ก็นึกถึงหลวงพ่อดู นึกถึงการ มาปฏิบัติธรรม พร้อมกับได้หารือกับผู้สูงอายุที่ทำงานอยู่ในวัดท่านหนึ่ง ซึ่งท่านก็ เมตตาเตือนสติให้ภรรยาของข้าพเจ้าพยายามระงับอารมณ์ไว้ ให้ทำใจให้ได้ว่าที่เห็น

สักแต่ว่าเห็น เห็นหนอ ๆ อย่าไปยึดเอามาเป็นอารมณ์ เสร็จแล้วให้แผ่เมตตาให้เขาไป ซึ่งภรรยาข้าพเจ้าก็พยายามทำตามไปได้ตลอดรอดฝั่ง ได้ผลครับ

อนึ่ง เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว ภรรยาของข้าพเจ้าป่วยเป็นมะเร็งที่ปากมดลูก แพทย์แจ้งว่าอยู่ในระดับ ๓ (ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ) และเป็นโรคไตด้วย ขาบวม ลองเอาน้ำกดไปตรงไหนก็ยุบเป็นหลุมเห็นได้ชัด บางวันก็มีน้ำในท้องจนท้องโตราวกับมีครรภ์ ต้องไปหาหมออีก แต่ภรรยาข้าพเจ้าคงจะมีบุญตามที่หลวงพ่อบอกกล่าวกับญาติโยมว่า หลวงพ่อไม่เคยเชิญชวนใครมาวัด ได้แต่อธิษฐานว่าใครมีบุญมาเอง ซึ่งต่อมาภรรยาของข้าพเจ้าได้เข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่อเหมือนกับญาติโยมทั่วไป พร้อมกับถวายผ้าไตรจีวร เมื่อหลวงพ่อบรรพชาแล้ว ท่านได้กล่าวว่า **“ขอให้โรคร้ายไข้เจ็บไม่ว่ามะเร็งหรือไต จงทุเลาและหายไปโดยเร็ว ขอให้มุ่งปฏิบัติเข้านะ”** ทำให้ภรรยาของข้าพเจ้ามีความปลื้มปิติเห็นได้ชัดเจน **หลวงพ่อรู้ได้อย่างไร** บุคคลภายนอกที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน จะไม่มีวันเชื่อว่าภรรยาข้าพเจ้าเป็นคนไข้หนัก มีทั้งโรคมะเร็งและโรคไตรุนแรง ซึ่งปัจจุบันนี้ภรรยาของข้าพเจ้าร่างกายแข็งแรง มีจิตใจแจ่มใส

การปฏิบัติกรรมฐานให้ได้ผลนั้น เบื้องต้นผู้ปฏิบัติต้องมีศรัทธาในพระรัตนตรัย เชื่อมั่นในตัวหลวงพ่อบุญคุณในคำสอนและแนวทางต่าง ๆ ที่หลวงพ่อกำหนดวางไว้ให้เราปฏิบัติตาม ต้องเป็นผู้มีศีล มีสัจจะ มีความเพียรพยายาม มีความตั้งใจ โดยไม่ย่อท้อ แม้ว่าจะเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม หลวงพ่อบอกว่า ความเจ็บปวดหรือทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นนั้น คือ คุรุมาสอน ถ้าไม่มีทุกขเวทนามากเท่ากับไม่มีคุรุมาสอน ข้าพเจ้าเองในช่วงเข้ามาปฏิบัติใหม่ ๆ ก็ได้รับความเจ็บปวดและทุกขเวทนาเป็นที่สุด เจ็บปวดจนน้ำตาร่วงก็หลายครั้งขณะนั่งสมาธิ บริเวณขาและก้นจะร้อนเหมือนนั่งบนกองไฟ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงที่ใกล้หมดเวลาตามที่กำหนด แต่เมื่ออดทนได้และผ่านไปโดยไม่เปลี่ยนอิริยาบถ จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี ๆ และเกิดปัญญา รู้จักคิด รู้จักพิจารณาตัวเอง อย่างที่หลวงปู่สอนว่า อยากสบายต้องผ่านความลำบาก อยากลำบากก็ทำตามสบาย เป็นต้น

หลังจากข้าพเจ้าและภรรยา ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันแล้ว รู้สึกได้ชัดเจนว่าครอบครัวมีความสุขสงบมากขึ้นกว่าเดิม มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน เห็นอกเห็นใจกัน มีเมตตาและรู้จักให้อภัยผู้อื่น ทำให้หน้าตา มีสง่าราศี เป็นการสร้างบุญกุศลให้กับตนเองและครอบครัว ยิ่งกว่าบุญอย่างอื่น เหมือนที่หลวงปู่สอนญาติโยมไว้จริง ๆ ดีกว่าไปสะเดาะเคราะห์หรืออ่อนน้อมต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ภายนอก การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ที่หลวงปู่นำมาถ่ายทอด เป็นการพัฒนาสติตัวเองให้รู้ปัจจุบัน ในขณะที่กำลังทำ กำลังพูด กำลังคิด การปฏิบัติกรรมฐาน ผู้ปฏิบัติย่อมได้รับแต่สิ่งที่ดีงามเสมอ เมื่อเราสร้างบุญด้วยตัวเราเอง สิ่งที่เป็นมงคลต่าง ๆ ก็จะมาหาเราโดยที่เราไม่สามารถจะอธิบายหรือถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ตรงตามบทสวดพระธรรมคุณที่ว่า “...พระธรรมเป็นสิ่งที่คุณศึกษาปฏิบัติ จะพึงเห็นได้ด้วยตัวเอง เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน...”

